

Zgospodarskega stališča

Potrebnosti za civilno prebivalstvo nimajo še izgleda, da bi bile na razpolago v kakšni večji meri. Bojna fronta zahteva vedno več stvari in civilno prebivalstvo bo moralo čakati, dasi se potrebuje le denar, trakov, čistoč in drugega.

Dve ofenzivi, v Evropi in na Pacifiku, bomo v Ameriki vedno bolj občutili. Zlasti bo vlada zahtevala še več bombnikov. Mučnija pa izdelamo dovolj za tekoče potrebnosti. Združeni narodi proizvajajo zdaj trikrat toliko vojnih potrebščin kot osiše in, svedra, glavna produkcija je v Ameriki.

Najsi so Japonci okupirali mnogo ozemlja, kjer imajo nekatere vire sirovin, pa Japonci tega ne morejo izrabljati, ker jim pač manjka ladjevja.

Da dobi vojna industrija dovolj delavcev, bo vlada zahtevala: da se opusti vojaščine vse delavce, ki so neobhodno potrebni v industriji; da se mobilizira za nekaj ur na dan dela delavci in hišne gospodinjice; da se nadalje opusti vojaščine delavce.

Prehrana Italije ne bo tako enostavna za zaveznike, kot so mislili Italijani trdijo, da ko bodo Italijani videli, da se jim ne bosta bati pomanjkanja, bodo jih iz skrivališča mnogo živin, ki jih bo skoro dovolj za vse italijansko prebivalstvo.

Zavezniki upajo, da bo dovolj Italijanskih ladij na razpolago in da si bodo sami dovažali potrebne stvari, predvsem tako potreben kot zavezniki ladje za dobavo potrebščin v Italijo.

Iz Zed. držav bodo poslali Italiji poljedelske stroje, da si Italija izboljša pridelavo živil in železniške lokomotive, da si izboljša železniški promet. Tozadnja načrta so že v delu.

Vladni administraciji je bil predložen načrt, po katerem bi Italiji dobilo več dela tako od podjetij kot od delavcev. Tovarnam po vojni, ako se bodo zdaj izkazale, najboljše delavcem bi se zagotovilo stalno delo tudi po vojni.

Ker raznih potrebščin za civilno prebivalstvo vedno bolj primanjkuje, je nastal zelo resen problem, kako te potrebnosti po-
steno razdeliti. Mali trgovci se pritožujejo, da trgovci na de-
želne favorizirajo velike prodaj-
ne. Urad za vojno produkcijo-
razerno razdelitev na vse trgo-
vine. Ako to ne bo uspešno, je
senat že zagrozil, da bo vzel
stvar v roke.

Trgovci na drobno se boje, da bodo armade potrebščine, ki
bodo ostale po vojni, padle v
ke spekulantom, kot so po zad-
nji vojni. Zato vlada priprav-
lja načrt, da bo lahko vsak tr-

Marshall in King urgirata novačenje družinskih očetov

Načelnik generalnega štaba in poveljnik mornarice, oba zahtevata, da se kongres ne vtičuje v načrt armade in mornarice, ki uvidevata potrebo za rekrutiranje družinskih očetov.

Washington, 20. sept. — General George Marshall, načelnik generalnega štaba, je danes pričel pred senatnim in poslanskim vojaškim odsekom ter svaril kongres, naj ne dela zapreke veliki ofenzivi Združenih narodov s tem, da bi prepovedal rekrutirati družinske očete.

"Mi smo zdaj na ofenzivi," je izjavil general, "in velika nesreča bi bila, ako bi se hotelo to ofenzivo ovirati. Brez dvoma je, da imamo pred seboj še velike in težke boje in ako bi se hotelo ovirati armado pri nabiranju novincev, bi bilo to v veliko nesrečo našemu vojnemu programu."

General Marshall je bil klican na pričevanje, predno pride na debato v kongres predlog senatorja Wheelerja, da se z novačenjem družinskih očetov počaka.

Tudi, če se s tem odloži za tri mesece, bi to zelo oviralo program armade, je rekel general.

"Zdaj, ko imamo sovražnika na begu, je najboljša, da kolikor mogoče pritiskamo za njim, predno more priti k sapi," je izjavil. "Ako pa bo stopil zdaj vmes kongres in nam zmešal načrt in vojni program, potem je najboljša, da svoj program zmanjšamo in svojo strategijo spremenimo. Ako zmanjšate zdaj našo armado, bodo naše izgube toliko večje na bojnem polju."

General Marshall je zdaj prvič izjavil, da je ameriška armada, polno trenirana in disciplinirana, razpostavljena na vseh bojiščih sveta in pripravljena na udar na vseh frontah. Poudarjal je, da novincev ne potrebujemo toliko za bojno fronto, kot da jih pravočasno izvežbamo ter jih imamo pripravljene za vsak slučaj.

Admiral Ernst King, vrhovni poveljnik ameriške bojne mornarice, se je izjavil podobno kot general rekoč, da bi vsaka ovira pri obvezni vojaški službi škodovala našemu vojnemu programu.

Nekateri celo mislijo, da širijo Nemci sami vesti, da so partizani zasedli dalmatinska pri-
stanišča, da bi s tem izvalili za-
veznike v prezgodnjo in nevarno past.

Bingo je postavno dovoljena za organizacije

Sinoči o polnoči je stopila v veljavo nova postava države Ohio, ki dovoljuje bingo igre dobrodelnim, patriotičnim in verskim organizacijam. Policija bo pazila, da bo igra ostala strogo pod pokroviteljstvom in v dobrobit teh organizacij. Prva igra je nočjo v dvorani pod cerkvijo sv. Vida.

Vesela vest

Družini Mr. in Mrs. Henry Rogel, 989 E. 74. St. je bil rojen včeraj sinko prvorojenec v Lakeside bolnišnici. Srečni ata pričakuje vsak čas klica v armado. John in Mary Rogel, isti naslov, sta tako postala prvič stari ata in stara mama. Čestitke!

govec ponudil svojo ceno za to blago, kar bi vzel sicer nekaj več časa, toda vlada bi dobila več denarja za robo.

Amerikanci so zasedli višine pod Neapljem

NOVI GROBOVI

Frances Hegler

Danes ob eni zjutraj je umrla Frances Hegler v visoki starosti 85 let, stanujoča na 6223 Glass Ave. Pred zakonom se je pisala Rus. Doma je bila iz Strug na Dolenjskem; v Ameriko je dospela v spremstvu svoje hčere Josephine Košir leta 1920. Poleg te hčere zapušta tukaj tudi pet sinov: Joseph, Louis, John, Jimmy in Frank. Truplo bo položeno danes popoldne na mrtvaški oder v Grdinovem pogrebniem zavodu, 1053 E. 62. St., odkoder bo pogreb v četrtek zjutraj ob devetih v cerkev sv. Vida in na Kalvarijo. Blagi materi večni mir, preostalom našo sožalje.

Joseph Vičič

V Warrensville bolnišnici je umrl po daljši bolezni Joseph Vičič v častitljivi starosti 95 let. Tukaj zapušta sina Vincenta na 999 E. 76. St., pri katerem je prejel življenje. Rojen je bil v Ilirski Bistrici, kjer zapušta dva sinova, Antona in Ivana, hčer Albino in več sorodnikov. Pogreb bo v četrtek popoldne ob eni iz Železovega pogrebnege zavoda, 6502 St. Clair Ave. na Highland park pokopališče.

Frank Pečjak

Kot smo že včeraj na kratko poročali, je umrl Frank Pečjak, star 55 let, stanujoč na 665 E. 159. St. Tukaj zapušta žalujočo soprogo Amalijo roj. Drobina, doma iz Vič-Glince pri Ljubljani, sinova Franka in Pvt. Williama, ki služi v Kaliforniji, dve sestri, Mary omož. Strojin in Ano omož. Longar ter več sorodnikov. Tukaj je bil 30 let in je delal v Willard Storage Battery zadnjih 26 let. Bil je član društva Kras št. 8 SDZ in društva sv. Janeza Krst. ABZ. Pogreb bo v petek zjutraj ob 8:45 iz Železovega pogrebnege zavoda, 458 E. 152. St. v cerkev Marije Vnebovzete in na Kalvarijo. Truplo bo dano na mrtvaški oder v sredo zjutraj. Naj počiva v miru, preostalom našo sožalje.

Cvetkovičev pogreb

Pogreb Elija Cvetkoviča bo v sredo zjutraj ob 9:30 iz Grdinovega pogrebnege zavoda v cerkev sv. Pavla na 40. cesti in na Kalvarijo. Pokojni je bil samski ter je bil član društva Napredni Slovenci št. 5 SDZ.

Papež ni hotel sprejeti nemškega maršala

Bern, Švica. — Depeša iz Stockholma javlja, da je papež Pij dvakrat odredel obisk nemškemu feldmaršalu von Kesselringu, zahtevajoč, da mora nemška armada najprej zapustiti Rim in izpolniti Hitlerjevo obljubo, da bo ostala nemška armada pred Rimom. Poročilo iz Rima pa zatrjuje, da je papežev državni tajnik Magliore sprejel nemškega ambasadorja.

Euclid Rifle klub

V sredo popoldne naj pridejo vsi člani na Močilnikarjevo farmo, da poročajo, koliko vstopnic so prodali za nedeljsko prireditev. Od števila prodanih vstopnic je odvisno, če se bo stvar vršila ali se ne bo.

Na tisoče primorskih fantov v Egiptu!

Iz zanesljivih virov smo zvedeli, da je zdaj v Egiptu že nad 7.000 primorskih fantov, ki so bili izbrani iz ujetih italijanskih vojakov in delavskih bataljonov na Siciliji in južni Italiji.

Fantje so se priglasili prostovoljno, da pomagajo zaveznikom v boju proti Nemčiji. Tako je prav, fantje!

Nemški generali v Rusiji so se organizirali proti diktatorju Hitlerju

Moskva. — V raznih ujetniških taboriščih v Rusiji se je organiziralo več kot 100 nemških generalov in častnikov z namenom, da vržejo Hitlerjevo vladno ter organizirajo svobodno in neodvisno Nemčijo.

Ti nemški častniki so poslali apel na nemški narod in armado rekoč, da bo nadaljevanje vojne privedlo Nemčijo do popolnega razpada. Pinska, Madžarska in Romunska bodo kmalu stopile iz vojne, kar dokazuje, da je Nemčija izgubila vojno in tega je kriv samo Hitler in njegov režim.

Seji, kjer so sprejeli ta apel, so prisostvovali med drugimi tudi sledeči nemški častniki: topniški general von Seidlitz, general von Daniels in generala Korfes ter Martin Latman.

Zavezniško brodovje baje pluje proti Balkanu

London. — Italijanski begunci, ki so dospeli na Turško trdijo, da pluje veliko zavezniško brodovje severno ob turški obali. To je dalo povod govoricam, da se bliža invazija na Balkan.

Poročila tudi pripovedujejo, da so zavezniki okupirali otoke Castellorosso, Samos, Lero in Cos v italijanskih Dodekanezih. Največji otok v tej skupini, Rodos, pa so okupirali Nemci potem, ko je 5.000 nemških vojakov razorožilo 25.000 Italijanov.

S tem 5. ameriška armada popolnoma dominira neapeljski zaliv; zavezniška zračna armada neusmiljeno mrcvari umikajoče Nemce pri Salernu. Nemci so izpraznili Sardinijo.

NEMCI HITE S 30 DIVIZIJAMI NA BALKAN IN V ITALIJO

Glavni stan zaveznikov, 20. sept. — Ameriška 5. armada je dobila v roke južni del neapeljskega zaliva s tem, da je zasedla vse višine na polotoku Sorrento, za katerim se razprostira neapeljski zaliv. Ker imajo zavezniki v rokah otoke Capri, Išia in Procida, ki leže na morski strani zaliva, imajo s tem popolno oblast nad Neapljem, ki leži od zavezniških pozicij komaj 12 milj oddaljen, torej popolnoma v dosegu daljnosežnih ameriških topov. Ognjenik Vezuv je komaj 10 milj oddaljen od ameriških postojank.

Medtem, ko so nekatere ameriške čete zasedle polotok Sorrento, so pa druge udarile vzhodno in severno od Salerna, kjer se Nemci umikajo na celi črti in pod točo bomb zavezniških letal. Ta napad na Nemce je podoben onemu, s kakršnim so Nemci bical Angleže, ko so se umikali z Grčije.

Nemci priznavajo, da so popolnoma izpraznili otok Sardinijo, katerega je imenoval nekoč Mussolini kot drugo obrambno točko za varstvo Italije. Z okupacijo Sardinije po italijanskih četah, je postala pozicija Nemcev na otoku Korziki, komaj 7 milj oddaljenem, skrajno nevarna.

Italijanska letala še vedno uhajajo z letališč, ki jih imajo v rokah Nemci in prihajajo na zavezniške baze.

London, 20. sept. — Nemci hite s 30 divizijami, najbrže več kot 250.000 mož, v Italijo in na Balkan, da si zavarujejo južno fronto, katero zdaj zavezniki ogrožajo.

Iz zanesljivih virov se poroča, da hiti 24 nemških divizij na Balkan, druge pa v Italijo.

Alžir, 20. sept. — Francoski general Giraud naznanja, da so se francoske čete izkrcale na otoku Korziki, kjer pomagajo Italijanom trebiti Nemce. Baje so Nemcem že vzeli glavno mesto Korzike, Ajaccio.

Kupujte vojne bonde!

Naši vojaki

Iz daljne Kalifornije je dopust domov na dopust Pfc. Joseph S. Zelko, sin Mr. in Mrs. Joe Zelko iz 5516 Carry Ave. V ponedeljek 27. septembra se bo zopet vrnil nazaj v garnizijo. Njegov naslov je: Pfc. Joseph S. Zelko, 681st Q. M. LDY. Co. APO 181, c/o ostmaster Los Angeles, Cal.

Mr. in Mrs. Joseph Matjašič iz 6805 Bonna Ave. sta prejela pismo od sina Pvt. Edmunda A. Matjašiča, ki piše, da je srečno došel v Severno Afriko ter na-
roča pozdrave vsem prijateljem in znanecem. Ob priliki ga raz-
veselite s kako kartico. Njegov naslov je: Pvt. Edmund A. Matjašič, 35534768 AAC, Co. G, APO 12216, c/o Postmaster New York, N. Y.

Na kratek dopust je bil prišel Petty Officer 1st Class Anthony M. Snyder (Znidarski), ki je bil brzojavno poklican nazaj. Na dopustu je tudi njegov brat Pvt. Harry Snyder, ki služi v Santa Monica, Calif. Oba sta sinova poznane družine Mr. in Mrs. Anton Znidarski, 1166 E. 60. St., ki vodita poznano mlekarstvo podjetje.

Dr. Ivan M. Čok zapustil Ameriko

New York City. — Dr. Ivan M. Čok, ki je bil poldrugo leto v Ameriki, je pred nekaj dnevi odpotoval v severno Afriko, kjer bo nadaljeval svoje delovanje kot predsednik Odbora Jugoslovanov v Italiji. Pred svojim odhodom je dr. Čok brzojavno čestital predsedniku Rooseveltu na kapitulaciji Italije rekoč, da je usoda Slovencev in Hrvatov na Primorskem prešla s kapitulacijo Italije v roke mogočnih zaveznikov in on upa, da je njihova osvoboditev zdaj zagotovljena.

Šesta obletnica

V sredo ob 7:30 bo darovana v cerkvi Marije Vnebovzete maša za pokojnim Antonom Platinšek v spomin šeste obletnice njegove smrti.

"AMERIŠKA DOMOVINA"AMERICAN HOME
SLOVENIAN DAILY NEWSPAPER6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, Ohio.
Published daily except Sundays and Holidays

NAPOČNINA:
Za Ameriko in Kanado na leto \$6.50. Za Cleveland po pošti, celo leto \$7.50.
Za Ameriko in Kanado, pol leta \$3.50. Za Cleveland po pošti, pol leta \$4.00.
Za Ameriko in Kanado, četrt leta \$2.00. Za Cleveland po pošti, četrt leta \$2.25.
Za Cleveland in Euclid, po raznašalcih: celo leto \$6.50, pol leta \$3.50, četrt leta \$2.00.
Posamezna številka, 3c

SUBSCRIPTION RATES:
United States and Canada \$6.50 per year. Cleveland by mail \$7.50 per year.
U. S. and Canada \$3.50 for 6 months. Cleveland by mail \$4.00 for 6 months.
U. S. and Canada \$2.00 for 3 months. Cleveland by mail \$2.25 for 3 months.
Cleveland and Euclid by carrier \$6.50 per year, \$3.50 for 6 months, \$2.00 for 3 months.
Single copies, 3c

Entered as second-class matter January 5th, 1909, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3d, 1879.

83 No. 222 Tue., Sept. 21, 1943

Lojze Adamič ima zopet en poraz za klobukom

Časopisna in ustna bitka med ameriškimi Slovenci glede partizanov in generala Draže Mihajloviča je končana in zmagali smo mi na celi črti, ki smo trdili, da bo končno le Mihajlovič oni, na katerega se bodo zavezniki obrnili za izpeljavo načrtov glede invazije na Balkan.

Naši čitatelji se bodo gotovo spominjali, kako smo mi na tem mestu neprestano trdili, da so zavezniki postavili Mihajloviča za to, da jim pripravlja teren in da jim bo s svojimi četami pomagal ob času invazije. Mi smo trdili, da tega ne pišemo zato, da bi bili zaljubljeni v Mihajloviča, ampak zato, ker smo prepričani, da pišemo samo fakta in nič drugega kot gola fakta, pa naj si pri tem sami mislimo že kar hočemo.

To so nam silno zamerili oni, ki so videli v partizanih edino zveličavno borbo, in ki so psovali Mihajloviča s fašizmom, nemščim in italijanskim podkupljencem in kaj še vse. Celo pisatelj Louis Adamič je pisal pred nekaj meseci v Saturday Evening Postu, da bo Mihajlovič fašist in da zato nima nobene veljave med narodom v Jugoslaviji in da mu baje tudi ne zaupajo niti zavezniki.

Mi smo opetovano trdili, da ne verjamemo, da bi Draža Mihajlovič izdal Jugoslavijo, ker je preveč vdan svoji domovini. Mi smo trdili, da imamo zanesljivo in avtentično poročila, da ameriška in angleška vlada še vedno verujeta v Mihajloviča. Mi smo vedeli, kaj govorimo in pišemo toda gotovi faktorji, ki so slepo sledili Louis Adamiču, nam niso verjeli in so besneli proti nam, kot bi bili mi tisti, ki smo v zvezi s Hitlerjem in Mussolinijem.

Mi smo pisali, da verujemo v borbo generala Mihajloviča, ker je pač vojak in kot tak postopa ter strateško udarja, kjer vidi, da lahko in se umakne premoči. To dela zato, ker hoče prihraniti svoje sile za tisti čas, ko bodo pridri zavezniki na Balkan. Pisali smo, da zaveznikom grobovi jugoslovanskih domoljubov ne bodo v nobeno pomoč, pač pa bodo v pomoč le živi borci, kaljeni v dvehletnih borbah po jugoslovanskih gorah.

Bili pa smo nasprotni partizanskim skupinam, o katerih smo trdili, da je to v prvi vrsti politična organizacija, ki pripravlja teren za komunizem na Balkanu. To trdimo še danes.

Torej sta bili v Jugoslaviji dve odpori sili proti osišču: ena Mihajlovičeva, ki je svetovala previdno in strateško vojskovanje in druga, partizanska, ki je imela za geslo povelje iz Moskve: bij, mori, pa naj bo to brat ali sovražnik!

Mi smo sodili, da dela prav Mihajlovič in smo trdili, da če se prej ne bodo izkazale naše besede resnične, se bodo tedaj, ko bodo pričeli zavezniki z invazijo.

No, naše besede gredo že v klasje! Pred nekaj dnevi je prišlo poročilo iz Washingtona, da je bila ustvarjena prva radijska zveza med Jugoslavijo in Ameriko in da je bilo poslano sem že prvo radijsko poročilo.

Ameriški državni oddelek je izjavil, da imajo to radijsko postajo v rokah četniki Draže Mihajloviča. Dalje je bilo poročanje iz Washingtona, da je vladna komunikacijska komisija dovolila Press Wireless, Inc., da sme sprejemati ta radijska poročila iz glavnega stana Draže Mihajloviča ki bodo redno pošiljana v New York, Washington in Los Angeles.

Zdaj se pa vprašajmo: Ako bi bil general Draža Mihajlovič res fašist ter nemški in italijanski podkupljencem, ali bi mu ameriška vlada potom svojih agencij dovolila pošiljati radijska poročila v Zedinjene države? Prosimo, naj nam na to odgovori pisatelj Louis Adamič, ali pa kateri njegovih zvestih pristašev.

Ali ni zdaj jasno, da dela zavezniški glavni stan z generalom Mihajlovičem roka v roki in z njim dela načrte, ako jih ni že napravil, za invazijo na Balkan? Tako je in nič drugače! Tako smo trdili mi in resnici na ljubo moramo povedati, da je ves čas prav isto trdila tudi Prosveta.

Izkazalo se je torej, da sta bila edina Prosveta in Ameriška Domovina na pravem, ko sta pisali in trdili samo edino logično izpeljavo odpora v Jugoslaviji za ozirom na invazijo zaveznikov. Nekateri drugi listi so bili direktno proti našemu pisanju, drugi so bili naplotu in niso vedeli, kam bi skočili, nekateri so bili pa tiho in čakali, kako bo stvar izpadla.

Mi nismo imeli pri svojih trditvah pred očmi drugega kot smernice naše ameriške vlade. Na vse drugo se nismo ozirali. Vedeli smo, da je ameriška vlada za Mihajlovičem in to nam je bilo dovolj. Državljan, ki v vojnem naporu podpira svojo vlado, ne more biti nikoli na napačni poti.

Tu je zopet en dokaz, kako grozno se zna zmotiti pisatelj Louis Adamič.

Ako bi bili gotovi faktorji poslušali Ameriško Domovino, pa bi jim bila danes prihranjena ena precej velika blamaža.

Kupite vojne bonde**Najnovejše poročilo iz Ljubljane**

P. Bernard Ambrožič OFM.

Najnovejše ga imenujem zato, ker sem ga prejel šele 13. septembra, 1943. Drugače je pa precej staro, saj je bilo pisano v Ljubljani dne 30. aprila, 1943. Tako dolgo je torej ta pošta hodila.

V pismu je največ privatnih zadev, ki se tičejo mojih ljudi tam in takih reči. Nekaj tega bi bilo zanimivo tudi za javnost, toda sam Bog ve, če je danes—še kaj res, kar berem v tem pismu.

Nekaj je pa o—partizanih. Pa ravno sedaj, ko sem izlekel na dan razna prejšnja poročila! Kakor da bi ne imel še dovolj tega materiala... Vendar je par reči, ki so nove tudi meni in ki spadajo v celotno sliko, ki jo itak te dni podajam javnosti v vednost.

O mojih domačih pravi pismo:

"Ne strdajo se ne, so pa v vedni negotovosti, da jim komunisti vsega ne izropajo. Ti pridejo enkrat k eni hiši, drugi k drugi, in odnesejo vse: Živež do zadnjega, vso obleko, obušarje, živino in sploh vse. Ta teden so tam v bližini na ta način izropali dve hiši. Gabersko cerkev so požgali, zvonik podminirali in porušili. Enako hruševsko cerkev požgali. Kupola se je zrušila. Pa prav tako več drugih cerkva po deželi."

Ti dve cerkvi sta bili podružnici fare Dobrova, obe v neposredni bližini mojega doma... Dalje pravi pismo:

"Dobročanov je malo doma. Nekaj jih je šlo med partizane-komuniste."

Kje so drugi, pismo ne omenja. Toda vem iz prejšnjih poročil, da so jih veliko odgnali Lahi v internacijo. Le kaj je s temi interniranimi Slovenci v Italiji sedaj, ko so Nemci zasedli vse kraje, kjer so bili naši zaprti v mnogih tisočih...??? Toda še več iz današnjega pisma:

"Nikdo nima pojma, koliko gorja so prinesli partizani nad naše ljudstvo. Ko je bila mera prepolna in ljudstvo ni moglo več tega prenašati, so se organizirali in zaprosili za orožje v samooobrambo svojih domov. Ustanovili so vaške straže. Kjer so te, tam je ljudstvo zopet v miru in lahko gre delat na polje. Tudi na Dobrovi je že ustanovljena. Morda bo v kratkem tudi v Gaberju in na Hrúševem, potem bodo Vaši domači zaščiteni pred temi tolpmi, ki kraje, ropajo in požigajo, družine naših kmetov pa puščajo v največji bedi. Cele vasi so že uničile. Koliko so pa naših ljudi že pomorili po njihovih domovih, tega niti še ne vemo. Tudi otrokom ne prizanašajo. Največje gorje, ki je prišlo nad naš narod, je partizanstvo, ker vse to vodijsko krajinu komunisti. In ti ne pobijajo samo, ampak svoje žrtve mučijo. Naše so se žrtve brez oči, brez ušes, s polomljenimi udi, brez prstov, brez jezika, brez kože na glavi."

Toliko navajam iz pisma. Brez ovinkov povem, da mi ga je pisal duhovnik, moj redovni sobrat. Razume se, da razni Adamiči že zato ne bodo nič verjeli, ker je pismo napisal "klerikalec," menda celo kak "klerofašist!" To je za Adamiče dovolj, da na vse to odgovarjajo z "laž, laž, laž"... kot je nedavno tega nekdo na neki seji kričal...

O, kako rad bi tudi jaz videl, da bi bilo vse to in tako—laž! Ker pa popolnoma gotovo vem, da ni laž, zato sem se lotil neprijetnega dela, da pokažem naši javnosti, kako silno slabo uslugo napravljajo slovenskemu narodu Adamiči, ki bi radi še nas ameriške Slovence speljali v proslavljanje parti-

zanstva in nas pridobili za "materialno in materialno" podpiranje partizanov-komunistov! (Zato proč z Adamiči iz vrst slovenskih Amerikancev, kamor so se nam vrinili z lepimi besedami o slogi, v mislih so pa imeli—izdajstvo!)

Kako je pri sosedih

Hubbard Rd. — Ko sem se prepeljal malo krog naših prijaznih sosedov tja na Dock Rd. sem se najprej ustavil pri Matevž Maukotu. Matevž me je takoj povabil v hišo, kar sem tudi z veseljem storil. Mrs. Mauko je ravno pripravljala za južno kurja bederca. Takoj sem si mislil, da bi bilo dobro počakati, da bi bila pečena. Z Matevžem sva se pogovorila o gospodarskih zadevah in nato pa sem si ogledal še njih krasni vrt, ki je ves posejan s krasnimi cvetlicami, saj sem že večkrat omenil, da Mrs. Mauko tudi jako veliko da na lepe rože in zato jih pa tudi imajo, da je kar lepo videti. Vsaka stvar je posajena na svojem kraju, da je res kar veselje stopiti k taki hiši. Pa so tudi jako postrežljivi ti ljudje. Le žalostno je, ker sta ostala Mr. in Mrs. Mauko kar sama, kajti dva njihova sinova sta že v službi Strica Sama. Upajmo, da bo prej vojske konec kot bi prišlo do kaj hujšega.

Od tukaj pa sem se potil k našemu Mike Telichu. Pri njem je pa še vedno vse tako kot sem že popisal, da mu gre samo delo po glavi. Na vso moč je čisti paradiznik pomagala pa mu je njegova pridna soproga, da bosta z njimi postregla prijaznim ženskam v Clevelandu. Saj vemo, da je Mike jako postrežljiv svojim clevelandskim prijateljem, da se vedno vse peha krog njega. Malo pa se mi tudi fržmaga, da se bo prijazni Mike poslovlil iz naših krajev. Tako lep dom si je uredil, kar je vzelo veliko dela in truda in sedaj ga je šel pa prodal. Namesto, da bi sam užival, pa je vse to napravil za druge, tisti imenitni pod in pa most, ki ga je s tako velikim trudom napravil.

Saj pravim, truditi se na vse mile viže, pa sadu svojega dela ne uživati. Saj ne mislim, da je prodal radi denarja, ampak zato, ker so ga nadlegovali drugi ljudje in on jih je pa poslušal, jaz pa pravim, da se bo še kesal in mogoče jo bo primahal še nazaj in morda celo na naš Hubbard Rd., kaj se ve. Tako smo se poslovlili in upam, da nas bo kaj obiskal ob priliki.

To posestvo pa je kupil neki Felix Hren, ki ima, če sem prav razumel, neko "ajriš lady" za ženo, tako, da bo tisto lepo posestvo še znanprej ostalo v slovenskih rokah.

Od tu sem stopil pa še malo naprej pogledat k Gregorčiču, to je štacar iz Clevelanda, ki ima svojo farmo ravno poleg Teličeve farme. To je res krasno posestvo. Ti ljudje so pa že tako pridni. Lojze ima kar naprej kladivo v roki in z njim razbija na vso moč, saj se pa tudi vidi, kaj je že vse napravil novega. Nove stavbe gredo kar neprestano kvišku. Vselej, kadar se tam ustavim, je kaj novega. Zato pa taki ljudje tudi lepo uspevajo, ker so tako delavni in mislijo samo na delo, ne kakor jaz, ki samo mislim, kam bi se peljal, samo če bi mi neslo tako.

Mrs. Gregorčič je pa tudi jako delavna in postrežna. Vselej, kadar se tam ustavim, se moram tudi malo uesti, da se malo prav po domače pogovorim. Pravijo, da so jako zadovoljni s svojo novo domačijo, ki bo res krasen dom, ko bo en-

krat vse dogotovljeno, da bo kar veselje prebivat tam. Pa tudi "stinži" niso ti ljudje, kadar se tam oglašim, me vselej prav imenitno postrežejo. Prav lepa hvala njim in vsem prijaznim sosedom tam na Dock Road.

Mislil sem zaviti tudi k našemu prijaznemu Jakob Maukotu. Ko sem se peljal mimo sem videl Mrs. Mauko pri vodnjaku, ker pa sem bil že precej pozen in se mi je mudilo domov, zato se nisem ustavil, zato se bom pa prihodnjič ob prvi priliki.

Po južini sem se bil šel pa malo sprehajati med našo korozi, ki je pa že tako lepa in visoka, da jo je kar veselje videti. Ker pa naša njiva drži prav tja doli do Burjevega posestva, sem pa stopil kar malo čez cesto, pa sem bil pri Burjevih. To so tudi zelo pridni in delavni ljudje, ko sem jaz prišel tja, so imeli že eno veliko njivo krompirja skopane. Kar začudil sem se, ko sem videl tako lep in debel krompir pa bel in gladek. Sam pri sebi sem si mislil: no, vidiš jih, prvo leto, ko so se pričeli ubijati s takim delom in poleg tega tudi nič gnoja niso dali na njivo, pa imajo tako lep krompir, jaz pa, ki se ukvarjam s takim delom že toliko let, pa ne morem priti do pravdanskega krompirja. Kar malo fržmagalo se mi je. Nisem ravno rad nevoščljiv, pa ob pogledu na tako lep krompir, bi skoro bil.

Mislil sem si, da gotovo ga znajo bolj prav saditi kot pa jaz in menda tudi ob pravi luni. Pri nas so pa sami lešniki in še tisto je vse piškavo, kar ga je. To se reče ta zgodnji krompir, ta kasni je bil zrastel pa kar v dva nadstropja, ker sem ga bil usadil precej globoko, ker sem vedel, da bo suša. Pri vrhu je bil tudi ta bolj droban, a kar ga je bilo pa bolj globoko, je bil pa že lepši, a niti izdaleka ne tak kot pri Burjevih. Ko sva bila z Edditom z zgodnjim krompirjem gotova, pa ni bilo skoro kaj pobirati. Pa pravi Eddie, morda ga je pa kaj še bolj globoko v zemlji in pričela sva kopati globoke jarke, kot bi kopala za strelske jarke. Kmalu sva videla, da je globlje v zemlji res debelejši krompir.

Pa jo pogrunta naš Eddie in pravi: grandpa, ali bi ne bilo dobro, če bi šel domov po konoja in plug, pa bi ga izorala. Rečeno, storjeno, šel je po konoja in plug ter pričel orat. Plug je bil pa na nesrečo tako napravljen, da je rezal krompir ravno na polovico. Nekaj se ga je obrnilo ven in druga polovica, pa je ostala v zemlji. Šlo je s tako naglico naprej, da ni bilo časa pogledati, kako in kaj se dela. Tako bomo to zimo jedli samo "v oblicah" krompir in pa kisló mleko vsak dan. Druga polovica krompirja, ki je ostal v zemlji, bo pa menda prišel prav spomlad za zgodnji krompir. Tako se bo mogoče nekaj prihranilo, ker ne bo treba kupovat semenskega krompirja.

Zimski krompir pa pride še na vrsto tja krog božiča. Če bo kaj prida obrodil, bom pa že enkrat povedal.

Imeli pa smo tudi obiske. Zadnjič so se bili ustavili pri nas Anton Znidaršič in njegova soproga iz 60. ceste, kjer imajo svojo mlekarico. Z njima sta bila tudi Anton Obreza in njegova soproga iz Euclida. Ogle-

dali so si to krasoto narave v jesenskem oblačilu, ko je tako lepo videti, ko vse že rumeni, posebno pa je lepo videti rumena in rdeča jabolka med še malo zelenim listjem. Nekateri jablane so tako polne, da jih je bilo treba podpret, da se ne polomijo. Paradižniki tudi prav pridno marširajo na trg, da si jih bodo pridne gospodinjice pripravile za zimo.

Vidite, kako podeželski ljudje

krat vse dogotovljeno, da bo kar veselje prebivat tam. Pa tudi "stinži" niso ti ljudje, kadar se tam oglašim, me vselej prav imenitno postrežejo. Prav lepa hvala njim in vsem prijaznim sosedom tam na Dock Road.

Mislil sem zaviti tudi k našemu prijaznemu Jakob Maukotu. Ko sem se peljal mimo sem videl Mrs. Mauko pri vodnjaku, ker pa sem bil že precej pozen in se mi je mudilo domov, zato se nisem ustavil, zato se bom pa prihodnjič ob prvi priliki.

Po južini sem se bil šel pa malo sprehajati med našo korozi, ki je pa že tako lepa in visoka, da jo je kar veselje videti. Ker pa naša njiva drži prav tja doli do Burjevega posestva, sem pa stopil kar malo čez cesto, pa sem bil pri Burjevih. To so tudi zelo pridni in delavni ljudje, ko sem jaz prišel tja, so imeli že eno veliko njivo krompirja skopane. Kar začudil sem se, ko sem videl tako lep in debel krompir pa bel in gladek. Sam pri sebi sem si mislil: no, vidiš jih, prvo leto, ko so se pričeli ubijati s takim delom in poleg tega tudi nič gnoja niso dali na njivo, pa imajo tako lep krompir, jaz pa, ki se ukvarjam s takim delom že toliko let, pa ne morem priti do pravdanskega krompirja. Kar malo fržmagalo se mi je. Nisem ravno rad nevoščljiv, pa ob pogledu na tako lep krompir, bi skoro bil.

Mislil sem si, da gotovo ga znajo bolj prav saditi kot pa jaz in menda tudi ob pravi luni. Pri nas so pa sami lešniki in še tisto je vse piškavo, kar ga je. To se reče ta zgodnji krompir, ta kasni je bil zrastel pa kar v dva nadstropja, ker sem ga bil usadil precej globoko, ker sem vedel, da bo suša. Pri vrhu je bil tudi ta bolj droban, a kar ga je bilo pa bolj globoko, je bil pa že lepši, a niti izdaleka ne tak kot pri Burjevih. Ko sva bila z Edditom z zgodnjim krompirjem gotova, pa ni bilo skoro kaj pobirati. Pa pravi Eddie, morda ga je pa kaj še bolj globoko v zemlji in pričela sva kopati globoke jarke, kot bi kopala za strelske jarke. Kmalu sva videla, da je globlje v zemlji res debelejši krompir.

Pa jo pogrunta naš Eddie in pravi: grandpa, ali bi ne bilo dobro, če bi šel domov po konoja in plug, pa bi ga izorala. Rečeno, storjeno, šel je po konoja in plug ter pričel orat. Plug je bil pa na nesrečo tako napravljen, da je rezal krompir ravno na polovico. Nekaj se ga je obrnilo ven in druga polovica, pa je ostala v zemlji. Šlo je s tako naglico naprej, da ni bilo časa pogledati, kako in kaj se dela. Tako bomo to zimo jedli samo "v oblicah" krompir in pa kisló mleko vsak dan. Druga polovica krompirja, ki je ostal v zemlji, bo pa menda prišel prav spomlad za zgodnji krompir. Tako se bo mogoče nekaj prihranilo, ker ne bo treba kupovat semenskega krompirja.

Zimski krompir pa pride še na vrsto tja krog božiča. Če bo kaj prida obrodil, bom pa že enkrat povedal.

Imeli pa smo tudi obiske. Zadnjič so se bili ustavili pri nas Anton Znidaršič in njegova soproga iz 60. ceste, kjer imajo svojo mlekarico. Z njima sta bila tudi Anton Obreza in njegova soproga iz Euclida. Ogle-

dali so si to krasoto narave v jesenskem oblačilu, ko je tako lepo videti, ko vse že rumeni, posebno pa je lepo videti rumena in rdeča jabolka med še malo zelenim listjem. Nekateri jablane so tako polne, da jih je bilo treba podpret, da se ne polomijo. Paradižniki tudi prav pridno marširajo na trg, da si jih bodo pridne gospodinjice pripravile za zimo.

Vidite, kako podeželski ljudje

krat vse dogotovljeno, da bo kar veselje prebivat tam. Pa tudi "stinži" niso ti ljudje, kadar se tam oglašim, me vselej prav imenitno postrežejo. Prav lepa hvala njim in vsem prijaznim sosedom tam na Dock Road.

Mislil sem zaviti tudi k našemu prijaznemu Jakob Maukotu. Ko sem se peljal mimo sem videl Mrs. Mauko pri vodnjaku, ker pa sem bil že precej pozen in se mi je mudilo domov, zato se nisem ustavil, zato se bom pa prihodnjič ob prvi priliki.

Po južini sem se bil šel pa malo sprehajati med našo korozi, ki je pa že tako lepa in visoka, da jo je kar veselje videti. Ker pa naša njiva drži prav tja doli do Burjevega posestva, sem pa stopil kar malo čez cesto, pa sem bil pri Burjevih. To so tudi zelo pridni in delavni ljudje, ko sem jaz prišel tja, so imeli že eno veliko njivo krompirja skopane. Kar začudil sem se, ko sem videl tako lep in debel krompir pa bel in gladek. Sam pri sebi sem si mislil: no, vidiš jih, prvo leto, ko so se pričeli ubijati s takim delom in poleg tega tudi nič gnoja niso dali na njivo, pa imajo tako lep krompir, jaz pa, ki se ukvarjam s takim delom že toliko let, pa ne morem priti do pravdanskega krompirja. Kar malo fržmagalo se mi je. Nisem ravno rad nevoščljiv, pa ob pogledu na tako lep krompir, bi skoro bil.

Mislil sem si, da gotovo ga znajo bolj prav saditi kot pa jaz in menda tudi ob pravi luni. Pri nas so pa sami lešniki in še tisto je vse piškavo, kar ga je. To se reče ta zgodnji krompir, ta kasni je bil zrastel pa kar v dva nadstropja, ker sem ga bil usadil precej globoko, ker sem vedel, da bo suša. Pri vrhu je bil tudi ta bolj droban, a kar ga je bilo pa bolj globoko, je bil pa že lepši, a niti izdaleka ne tak kot pri Burjevih. Ko sva bila z Edditom z zgodnjim krompirjem gotova, pa ni bilo skoro kaj pobirati. Pa pravi Eddie, morda ga je pa kaj še bolj globoko v zemlji in pričela sva kopati globoke jarke, kot bi kopala za strelske jarke. Kmalu sva videla, da je globlje v zemlji res debelejši krompir.

Pa jo pogrunta naš Eddie in pravi: grandpa, ali bi ne bilo dobro, če bi šel domov po konoja in plug, pa bi ga izorala. Rečeno, storjeno, šel je po konoja in plug ter pričel orat. Plug je bil pa na nesrečo tako napravljen, da je rezal krompir ravno na polovico. Nekaj se ga je obrnilo ven in druga polovica, pa je ostala v zemlji. Šlo je s tako naglico naprej, da ni bilo časa pogledati, kako in kaj se dela. Tako bomo to zimo jedli samo "v oblicah" krompir in pa kisló mleko vsak dan. Druga polovica krompirja, ki je ostal v zemlji, bo pa menda prišel prav spomlad za zgodnji krompir. Tako se bo mogoče nekaj prihranilo, ker ne bo treba kupovat semenskega krompirja.

Zimski krompir pa pride še na vrsto tja krog božiča. Če bo kaj prida obrodil, bom pa že enkrat povedal.

Imeli pa smo tudi obiske. Zadnjič so se bili ustavili pri nas Anton Znidaršič in njegova soproga iz 60. ceste, kjer imajo svojo mlekarico. Z njima sta bila tudi Anton Obreza in njegova soproga iz Euclida. Ogle-

dali so si to krasoto narave v jesenskem oblačilu, ko je tako lepo videti, ko vse že rumeni, posebno pa je lepo videti rumena in rdeča jabolka med še malo zelenim listjem. Nekateri jablane so tako polne, da jih je bilo treba podpret, da se ne polomijo. Paradižniki tudi prav pridno marširajo na trg, da si jih bodo pridne gospodinjice pripravile za zimo.

Vidite, kako podeželski ljudje

krat vse dogotovljeno, da bo kar veselje prebivat tam. Pa tudi "stinži" niso ti ljudje, kadar se tam oglašim, me vselej prav imenitno postrežejo. Prav lepa hvala njim in vsem prijaznim sosedom tam na Dock Road.

Mislil sem zaviti tudi k našemu prijaznemu Jakob Maukotu. Ko sem se peljal mimo sem videl Mrs. Mauko pri vodnjaku, ker pa sem bil že precej pozen in se mi je mudilo domov, zato se nisem ustavil, zato se bom pa prihodnjič ob prvi priliki.

Po južini sem se bil šel pa malo sprehajati med našo korozi, ki je pa že tako lepa in visoka, da jo je kar veselje videti. Ker pa naša njiva drži prav tja doli do Burjevega posestva, sem pa stopil kar malo čez cesto, pa sem bil pri Burjevih. To so tudi zelo pridni in delavni ljudje, ko sem jaz prišel tja, so imeli že eno veliko njivo krompirja skopane. Kar začudil sem se, ko sem videl tako lep in debel krompir pa bel in gladek. Sam pri sebi sem si mislil: no, vidiš jih, prvo leto, ko so se pričeli ubijati s takim delom in poleg tega tudi nič gnoja niso dali na njivo, pa imajo tako lep krompir, jaz pa, ki se ukvarjam s takim delom že toliko let, pa ne morem priti do pravdanskega krompirja. Kar malo fržmagalo se mi je. Nisem ravno rad nevoščljiv, pa ob pogledu na tako lep krompir, bi skoro bil.

Mislil sem si, da gotovo ga znajo bolj prav saditi kot pa jaz in menda tudi ob pravi luni. Pri nas so pa sami lešniki in še tisto je vse piškavo, kar ga je. To se reče ta zgodnji krompir, ta kasni je bil zrastel pa kar v dva nadstropja, ker sem ga bil usadil precej globoko, ker sem vedel, da bo suša. Pri vrhu je bil tudi ta bolj droban, a kar ga je bilo pa bolj globoko, je bil pa že lepši, a niti izdaleka ne tak kot pri Burjevih. Ko sva bila z Edditom z zgodnjim krompirjem gotova, pa ni bilo skoro kaj pobirati. Pa pravi Eddie, morda ga je pa kaj še bolj globoko v zemlji in pričela sva kopati globoke jarke, kot bi kopala za strelske jarke. Kmalu sva videla, da je globlje v zemlji res debelejši krompir.

Pa jo pogrunta naš Eddie in pravi: grandpa, ali bi ne bilo dobro, če bi šel domov po konoja in plug, pa bi ga izorala. Rečeno, storjeno, šel je po konoja in plug ter pričel orat. Plug je bil pa na nesrečo tako napravljen, da je rezal krompir ravno na polovico. Nekaj se ga je obrnilo ven in druga polovica, pa je ostala v zemlji. Šlo je s tako naglico naprej, da ni bilo časa pogledati, kako in kaj se dela. Tako bomo to zimo jedli samo "v oblicah" krompir in pa kisló mleko vsak dan. Druga polovica krompirja, ki je ostal v zemlji, bo pa menda prišel prav spomlad za zgodnji krompir. Tako se bo mogoče nekaj prihranilo, ker ne bo treba kupovat semenskega krompirja.

Zimski krompir pa pride še na vrsto tja krog božiča. Če bo kaj prida obrodil, bom pa že enkrat povedal.

Imeli pa smo tudi obiske. Zadnjič so se bili ustavili pri nas Anton Znidaršič in njegova soproga iz 60. ceste, kjer imajo svojo mlekarico. Z njima sta bila tudi Anton Obreza in njegova soproga iz Euclida. Ogle-

dali so si to krasoto narave v jesenskem oblačilu, ko je tako lepo videti, ko vse že rumeni, posebno pa je lepo videti rumena in rdeča jabolka med še malo zelenim listjem. Nekateri jablane so tako polne, da jih je bilo treba podpret, da se ne polomijo. Paradižniki tudi prav pridno marširajo na trg, da si jih bodo pridne gospodinjice pripravile za zimo.

Vidite, kako podeželski ljudje

krat vse dogotovljeno, da bo kar veselje prebivat tam. Pa tudi "stinži" niso ti ljudje, kadar se tam oglašim, me vselej prav imenitno postrežejo. Prav lepa hvala njim in vsem prijaznim sosedom tam na Dock Road.

Mislil sem zaviti tudi k našemu prijaznemu Jakob Maukotu. Ko sem se peljal mimo sem videl Mrs. Mauko pri vodnjaku, ker pa sem bil že precej pozen in se mi je mudilo domov, zato se nisem ustavil, zato se bom pa prihodnjič ob prvi priliki.

dje skrbimo za mestne ljudi, da bi ne bili lačni pozimi. Obiskali so nas tudi Peter Milakovič in soproga s sinom in hčerko iz Prosser Ave. Ti so bili tudi nekoč naši odjemalci, ko smo imeli na Glass Ave. svojo štaciono in se nas še vedno spominjajo. O, ko bi se nas spomnili tudi tisti, s katerimi smo si še v (denarnem) sorodstvu, pa bi bilo kaj prijazno. Tudi Milakovičevim se zelo dopadejo ti naši kraji. Še več drugih je povpraševalo zame, med njimi tudi prijazna dekleta, ki me pa niso videle, ker sem bil malo odnesel pete od doma. Saj pravim, tako je, če le malo zginem od doma, pa že kdo sprašuje po meni. Le oglašite se pa še drugič. Prav lepa hvala vsem za obiske. To bo za danes dovolj in saj tudi ni, da bi vse naenkrat povedal, bom pa še prihodnjič. Pozdrav,

Frank Leskovic.

Borba Jugoslavije
Edward D. Kleintner

Ako je vse v redu, potem Heinrich Himmlerja ni tam. Kjer je on, tam pomeni, da je nemirna zona v Hitlerjevi zavzeti Evropi. In eden zadnjih obiskov šefa Gestapa je bil posvečen Jugoslaviji, kjer Balkan vre najmočnejše.

Himmler je prihitel v Hrvatsko, kjer je spremenil vlado marionetnega premierja Ante Pavelića, dal nekaj strogih navodil domačinom in italijanskim uradnikom, odredil celo vrsto grozot in vključil kot po navadi uporabo ognja in sablje proti celim vsem in napravil osnutek propagandne kampanje proti nemirom.

Berlin ne more dovoliti, da v tem trenutku, ko preti anglo-ameriška invazija, pride Jugoslavija do prilike, da se mu izvuzje iz rok. Izguba Jugoslavije bi pomenila izgubo Balkana in izguba Balkana bi imela pa tudi

Iz rusko-poljske revolucije

Spisal dr. Leopold Lenard

Nekoč me je vprašala grofica, če bi me ne zanimalo iti na rusko dirko. Nekoliko sem mislil, ker konjski šport spada ravno k mojim slabostim. Ker me je pa tudi grofica Gličinski nagovarjal, sem slednjič obljubil. Škodilo mi ne bo, če vidim nekaj novega.

Torej sem se odločil in šel s družbo na Mokotov, kjer se je konjske dirke.

Ko smo sedeli in gledali po travišču, je spregovorila naša grofica Radziejewska, ki se sedela ne daleč od mene in svojih sestrin, ki je sedela poleg nje.

"Ali jo vidiš tamle našo Poluša?"

"Tame med ono gručo častnikov. Pogledaj na onile klubke z rdečimi rožami."

"Čaj je res!" vzkliknila je grofica.

Tam sem opazil to izvanredno žensko, ter sem vprašal: "Čaj res, jaz sem vam še ni povedal povest o naši grofici?"

"Torej poslušajte: Ne vem, če ste kdaj opazili kuharja. To je star in čisto človek. Ima pa sicer bil še čisto mlad že v vojni, ko je bil v vojni."

"Zakaj pa nisi marala ostati pri gospodi," je vprašala grofica, "ali morda niso bili dobri s teboj?"

"O, prav dobri so bili, prosim gospodična."

"Morda pa gospod ni bil dober s teboj?"

"Prav dober je bil, prosim gospodična."

"Morda pa jesti niso dajali dovolj?"

"O, dosti so dajali, prosim gospodična."

"Morda plačali niso dobro?"

"O, prav dobro so plačali, prosim gospodična."

"Zakaj pa potem nisi marala ostati?" vprašala je dalje grofica Radziejewska.

Dekle je nekaj časa molčalo v zadregi, potem je pa s spregovorilo z nekoliko zmednim in tihejšim glasom:

"Ja nje hoću bute tam, de višajut." (Jaz ne maram biti tam, kjer obešajo.)

To je bila torej naša Poluša.

Moje življenje je teklo jako mirno in enolično. Gospodično Klenjevsko Eleonoro sem srečal večkrat na ulici, tudi njeno sestro Janino sem videl semtertja. Pri neki priliki se mi je zdelo tudi, da sem opazil nekje na ulici gospodično Rakoczy.

Toda morda sem se zmotil, ker sem kratkoviden. Čudno se mi je zdelo, da sta bili sestre gospodični Klenjevski tako elegantno oblečeni, ker sicer ni bila njuna navada, da bi tako skrbeli za svojo zunanost. Čudno se mi je tudi zdelo, da mi ne marata povedati svojega stanovanja in da se mene tako očividno izogibata. Moral se je nekaj zgoditi in nekaj je moralo priti vmes.

Vendar si s tem nisem belil glave.

Nekoč sem srečal v saškem vrtu gospodično Eleonoro in jo spremil do konca drevoreda. Pri tej priliki sem jo naravnost vprašal, kako da nastopa sedaj popolnoma drugače, kakor je nedavno v Krakovu in kako da se sedaj nahaja v Varšavi.

(Dalje prihodnjič.)

\$5.000—dve hiši, vsaka za 2 družini, vsaka po 4 sobe, 4 kopalnice, alley, dvojna veranda, blizu St. Clair in 67. St.

McKenna

1385 E. 55. St.

Henderson 5282; Mulberry 4285.

BORBA JUGOSLAVIJE

(Nadaljevanje z 2 strani)

tako da nacisti v svoji propagandi izkoriščajo verske in nacionalne razlike v svrhu delitve in vladanja.

Toda, so še drugi elementi, katerih se poslužujejo propagandisti osišeča v tem vrtincu domače borbe, z namenom, da naj se narod rajši bori med seboj kot pa da bi se borili vsi skupaj proti skupnemu sovražniku in zavojevalcu. V Jugoslaviji je 1,100,000 Mohamedancev. Nje hujskajo Nemci tajno proti kristjanom. Tam so tudi Judje, proti katerim ima osišeča vedno eno in isto vrsto politike, ko spravlja antisemitski del naroda do medsebojnih preprirov in hudih borb.

Nemci so izdali odloke, ki določajo smrtno kazen za one Srbe, ki bi na katerikoli način pomagali srbskemu Judu. Veliko števil Judov je pobegnilo v planine, kjer se bore ob strani svojih sonarodnjakov v gerilskih odredih. Srbski narod je v večini pokazal svoje simpatije za judovske žrtve nacističnega terorja ter jim tje pomagal na njihovem begu in skrivanju.

Brezmejna surovost Ante Pavelića na Hrvatskem je že zdavnaj odstranila veliko večino naroda od njegove kvizlinške vladavine. Odkar je bil Himmler na obisku pri Paveliću ima ta Milana Budaka za ministra zunanjih zadev, ki je že dolgo časa nemško orodje namesto dr. Lorkovića, ki je imel simpatije za Italijo. Nekaj časa je bil Budak minister v Berlinu. Njegova naloga je, da skuša prepričati Hrvate, da morajo podpirati Hitlerjevo borbo "v obrambi zapadne civilizacije pred boljševizmom."

On bo govoril Hrvatom nelogično kot to delajo po navadi nacisti, da so komunisti z vzhoda Judje, ki jih vodi Stalin in da so britanski kapitalisti Judje, ki jih vodi Churchill.

Hitler raje zavzame deželo po metodi Trojanskega konja in jo razdeli znotraj namesto od zunaj, kot je to moral narediti z Rusijo. Pred kratkim se je izvedelo, da je bil Milan Ačimović, ki je bil nekoč minister notranjih zadev v Jugoslaviji, štiri leta na spisku plač za svoje izdajalsko delo. Franz von Neuhausen, orožje nemškega gestapa, ki je bil poprej nacističen generalni konzul v Beogradu in vodja pete kolone v predvojni Jugoslaviji, vodi sedaj vsr srbsko industrijo in Dragomir Stojadinović, brat prejšnjega premierja Milana Stojadinovića, ki je bil za osišeča, je sedaj z Nemci solastnik srbskega tiska.

Pred kratkim mi je rekel nek jugoslovanski državnik v izgnanstvu: "Jugoslavija je draga plačala za svojo vojno. Po zmagi bo jugoslovanski narod pametnejši, ker se bo naučil, da so delitve med njimi v katoliške, pravoslavne, jude in mohamedance samo orožje v rokah mogočnega napadalca. Hrvat, Srbi in Slovenci se morajo strniti v eno celoto v ujedinjeni Jugoslaviji."

Neki jugoslovanski diplomat, katerega sem poznal na konferenci v Genevi je pripomnil: "Zločinci v Jugoslaviji se ne dajo primerjati z nobenimi v zgodovini Evrope. Najbolj vroča želja vsakega Jugoslavnega je, da za vse te zločine pride tudi prava kazen."

Med tem pa jugoslovanska vlada v izgnanstvu v Londonu drži konference in skuša obdržati slovo, da ne bi njihova medsebojna delitev privedla do slabosti in propada.

Pomlad Rdečega križa dela za vojne žrtve

Ko se v tem mesecu zopet vrne milijone dečkov in deklic v šolo, tedaj bo zopet pričel delovati Pomlad Rdečega križa z velikim razmahom. Ta pomlad bo deloval, da kolikor le more pomoči lajšati trpljenje otrok, ki so bili kot vojne žrtve največ prizadeti.

V tem svojem delovanju se pomlad poslužuje dveh vrst različnih metod, da pride do svojega cilja: potom Nationalnega Dečjega fonda, ki ima namen pomagati otrokom doma in v inozemstvu in potom izdelave igrač in poklonov, ki jih bodo razdelili nesrečnim vojnim žrtvam.

Tekom zadnjega leta je Nacionalni dečji fond nabavljaj čevlje za ruske vone sirote, zgradil in vzdrževal dom za otroke ranjene v vojni na Angleškem ter nabavljaj najnujnejše šolske potrebščine za otroke poljskih beguncev, ki so bili prisiljeni v britansko Vzhodno Afriko. Ta fond služi tudi za nabavo gotove količine božičnih darov za vojne ujetnike Združenih narodov v Evropi.

Kar se tiče produkcije je Pomlad Rdečega križa napravil načrt, ki idilčno odgovarja njihovemu šolskem delu. Deklice v razredih za domačo obrt so napravile jopiče in druga oblačila, kakor tudi perilo za novorojenčke, ki bo poslano potom Rdečega križa v pokrajine uničene od vojne. V večih primerih so dečki napravili zabojce, v katerih je bilo vse to blago odposlano. Drugi pa so zopet izdelali igračke in druge razne igre za otroke, ki so vojne žrtve.

Razdelitev škatel z darili, v katerih je najmanj deset koristnih potrebščin, je letni projekt Pomlad Rdečega križa. Lanskega leta je bilo poslanih skoraj 100,000 takih škatel z darili v Rusijo, na Islandijo, v Irsko, Anglijo in narodom Centralne in Južne Amerike. Poleg tega pa je bilo poslano na Angleško 50,000 funtov raznih slaščic in v Rusijo pa 2,000 funtov. Če bi bilo več prostora na ladjah za prevoz, bi bilo še več tega blaga poslanega.

Čeprav Pomlad Rdečega križa posveča največ svojega delovanja otroškim vojnim žrtvam, pa ne pozabljajo ti mladi

ljudje na dolžnost nasproti našim ljudem v vojski. Več kot 17,000,000 pomladka se je prijavilo in mnogo se je napravilo tudi v tem pravcu. Skupno je bilo tekom zadnjega šolskega leta napravljenih 9,000,000 raznih stvari za vojake. Med te predmete spada tudi pohištvo za jedilnice in dnevne sobe vojakov, vse vrste iger za rabo v taboriščih in bolnišnicah, obleka in veliko število raznih drugih predmetov.

Pomagajte Ameriki, kupujte obrambne bonde in znamke.

DELO DOBIJO

MOŠKI

za

Splošna dela v tovarni

Mašinski operatorji

izvežbani in neizvežbani

Inspektorji

Plača od ure

Pet dni dela v tednu 50 ur

100% vojno delo.

V centralnem naselju

ki se ga lahko doseže

z vseh strani mesta.

THE BISHOP &

BABCOCK

MFG. CO.

1285 East 49. St.

(226)

AKO STE

NEIZVEDENI

VAS BOMO MI IZURILI

HOTEL STATLER

je kot malo mesto, ki ima odprto vse vrste zaposlitve za skoro vsako uro, ki jo želite delati delno ali ves čas. Zastonj zdravniška postrežba; zastonj zavarovalnica; jedilnica za služabništvo; prijetne sobe za odpočitek; plača.

Zglasite se v sobi 335, vhod za služabništvo na 12. cesti od 9. dopoldne do 5 popoldne. (223)

Dobra služba

Dekle ali žena dobi delo, da bi pomagala streči za baro, poln ali delni čas. Zglasite se na 747 E. 185. St. (224)

Delo išče

Ženska išče delo za par ur na dan. Zglasite se na 7617 Lockyear Ave. (222)

MALI OGLASI

Hiša naprodaj

Na Cherokee Ave. blizu 185. ceste je naprodaj 5 sob bungalow; garaža za en avto. Za stanek pokličite M. F. Intihar, 630 E. 222. St. IV-2644 ali IV-0678. (222)

Pohištvo naprodaj

Prodaj popolnoma novo kopalno banjo in kombiniran tank za gretje vode, kakor tudi rabljeno White Star kuhinjsko peč. Zglasite se na 1233 E. 169. St. (222)

Za popravilo garaže

Za popravilo imamo garažo, katero delo želimo oddati slovenskemu mizarju-gradbeniku. Točnost bo upoštevana. Zglasite se na 15413 Lucknow Ave. Telefon IVanhoe 1229. (X)

Stanovanje iščemo

Želimo dobiti stanovanje 3 do 4 sobe, za mlad zakonski par brez otrok; oba delata. Kdor ima kaj primerne, naj pokliče ENdicott 2258. (222)

Soba išče

Iščem sobo in hrano za vdovca z 8 let staro hčerko. Kdor ima kaj primerne, naj se zglaš na 1000 E. 66. Place. (224)

DELO DOBIJO

PUNCH PRESS OPERATORJI

\$78 in več na teden

Moški za popravilo modelov

Nočni ali dnevni šiht
Polni ali delni čas
ARC VELDERRJI
LATHE DELAVCI
SPOT VELDERRJI
ASEMBLERJI
INSPEKTORJI
TEŽAKI

100% vojno delo.

Visoka plača od ure in bonus

Lepa prilika za delo po vojni

GEOMETRIC STAMPING CO.

1111 E. 200. St.

(226)

Moške in ženske

se potrebuje za

splošna tovarniška

dela

6 dni v tednu

48 ur dela na teden

Plača za ZAČETEK

Moški 77½c na uro

Ženske 62½c na uro

Morate imeti izkazilo državljanstva in prestatni zdravniško preiskavo.

Zglasite se na

Employment Office

1256 W. 74. St.

National Carbon Co., Inc.

(222)

Državljanstvo se ne zahteva

Ni čela ob nedeljah
Ženske za čiščenje
3:30 zjutraj do popoldne
Dobra plača

ZAVIJALKE

Lepa prilika za delo tudi po vojni

Prijetne delovne ure

Dnevno delo

Zglasite se v 8. nadstropju v

Employment Office

HALLE BROS.

(222)

Delo dobe

pridne in patriotične ženske, ki hočejo storiti svoj delež za vojni napor. Delo je ob večerih 4 do 5 ur in sicer čiščenje uradov v modernih laboratorijih. Dobra plača od ure. Pokličite ENdicott 0475, ali pa se zglasite osebno na 1032 E. 62. cesta. (222)

MOŠKI-ZENSKÉ

DOBE TAKOJ ZAPOSLETEV

v 100% vojnem delu

NOBENO PREDZNANJE

POTREBNO

UČITE SE ZANIMIVEGA

ASSEMBLY DELA

Plača od ure in overtime

NAGLO NAPREDOVANJE

DNEVNO DELO

Ure: 8 zjutraj do 4 popoldne

V soboto 8 dopoldne do poldne

The Swartout Company

18511 Euclid Ave.

(224)

TOVARNIŠKO DELO

100% OBRAMBNO DELO

predznanje ni potrebo

Plača od ure in overtime

Ako ste zdaj zaposleni v vaši industriji, morate dobiti izpustnico, da ste na razpoložanju.

THE DRAPER MFG. CO.

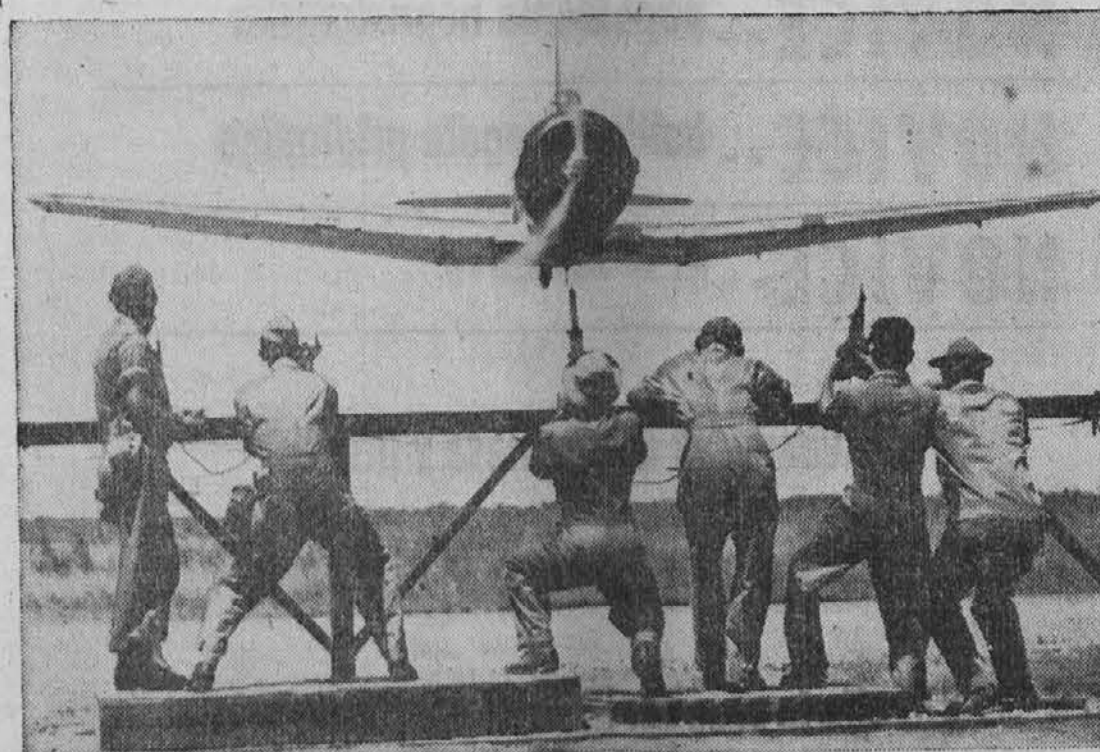
E. 91. St. and Crane

1 blok južno od Union Ave.

(222)

Letalo bodočnosti. — To je slika velikega transportnega letala Henry Kaiser izdelka, kakršnega ravno sedaj izdelujejo v Hughes Aircraft Co. v Culver City, Cal. To velikanško letalo je dvakrat in pol večje, kot največje letalo, ki je bilo kdaj zgrajeno. Nosi 60 ton tovora in ima osem motorjev.

Slika nam predstavlja ameriške vojake, ki se vadijo v streljanju na sovražna letala na vežbalšču Harlingen Air Field, Texas. Leteče vežbalno letalo je v poletu zelo nizko in pilot istega daje navodila strelcem potom radia.

Palomita

Zgodovinski roman

Vendar se mu ni zdelo nič kaj pametno, tvegati sedaj po nepotrebnem kar toka tjavendan na slepo srečo zopet novo nevarnost, pa je zato raje zavil na manjšo stransko pot, ki se je cepila od glavne ceste dober strelaj ali dva pred mestom, ki ga je obkrožil v manjšem loku, potem pa se vrnil šele na njegovi drugi strani zopet nazaj na glavno cesto, po kateri je prej jezdil.

Ura je bila pozna in noč postala temna, da ni videl deset korakov pred sabo; imel pa je to srečo, da je bila vsaj cesta za tiste kraje in razmere še primerno dobra pa tudi stranpoti, ki bi ga drugače gotovo motili in mešale, jako malo.

Samo nekaj je bilo, kar ga je začelo najprej sicer bolj malo, a kmalu potem pa čimdalje bolj skrbeti. Kolikor bolj se je namreč bližal strmim in div-

jim Maltratskim grebenom, ki jih je želel prekoračiti po moči še tisto noč in dospeti vsaj tja za jutro na njihovo drugo stran, kjer se začneja širna, naravno valovita, v večini gola in zato lahko hodna ravan Osrednje mehiške visoke planote, tem hladnejše je postajalo ozračje in tem nižje so padali gosti, vlažni in vedno temnejši oblaki.

Pot je začela postajati sčasoma strmejša pa tudi vedno slabša, zamolkel, votel in na dolgo zategnjen prvi grom pa se je zdajci oglašil med ozkimi in komaj malo manj kakor napičnimi, z visokim hojevem na gosto obraščenimi gorskimi stenami, kjer je plezal Rudolf le počasi in samo z največjim trudom komaj še naprej na svojem skrajno izdelanem konju, ki je bil že zopet ves premočen od znoja in le s težavo lovil pohajajočo sapo. Po ozkih izsekah in majčkenih, strmo ležečih nivicah, ki so se začele pojavljati presledkoma na desni in na levi v bližini poti, je sklepal, da se že mora najbrž bližati mali hribovski vasi Maltrata, ki leži samotno skrita nekako sredi ondotnega gorovja, ko je začutil v tistem hipu prve redke pa debele deževne kaplje na svoji koži, ki pa so postajale gosteje in gosteje vsak trenutek ter se izpremenile že v nekaj sekundah v pravo divjo ploho.

Izprevidel je takoj, da mu ne bo mogoče nadaljevati poti v takem vremenu. Zaradi goste teme in silnega dežja, ki je zdaj lil že v debljih, gostih curkih z neba, ni več videl niti ne en sam korak pred sabo, pot, po kateri je do zdaj hodil, pa se je izpremenila. nakrat kakor na rek čarovnika v deroč strugo divjega potoka, kjer se je valilo kamenje, listje in vejčje kakor v pravi reki. Tu in tam so pokrili globoki plazovi opolzke ilovnate zemlje in visoki kupi gosto skupaj strnjene, za konja sila težko prodirne gozdne šare okoli tako, da ni mogel mestoma že skoraj več razlikovati poti od divjine. Dolgi, v stotero manjših slepilnih resic razcefrani bliski so švigali kakor peklnski jeziki neprestano iz oblakov, med oglušujočim in nepretrganim bobnenjem gromov pa so padali pogostoma rezko sikajoči treski, ki so parali na dvoje tudi najponosnejše gozdne velikane, kakor da bi bili slamnate bilke. Rudolf je bil seveda premočen prav do kože, konj pa se mu je plašil in spotikal ob vsakem novem blisku in gromovnem udarcu, ki je pretresel za dušno, kakor svinco težko ter čisto po žveplu vonjajoče ozračje okrog njiju, tako da se je bati, da zdaj pa zdaj izpodrsne in da telebneti oba v prepad, kakršni so zijali malodane ob vsakem ovinku ceste, ki je bila še celo za časov svojega najboljšega stanja v teh krajih komaj vredna takega imena.

V bledem odsevu novega, hitro zapored večkrat se ponavljajočega bliska, ki je razsvetlil za par sekund okoli krog njega, je Rudolf tedaj nenadoma zapazil nemalo vesel in presenečen malo, uborno indijansko kočico, spleteno iz nasekah kolov, vejčja praproti in listja, napovrh pa še izdelano z glino, ki je stala tam samotno ob robu pota komaj dobrih pet korakov ali kaj od njega. Brez najmanjšega pomisleka je obrnil svojega konja naravnost proti njej in potrkal od-

ločno na zaprta vrata. Odzdravilo mu je takoj močno pasje lajanje od znotraj, kmalu nato pa se je razen tega tudi še prikazala pri malem, v tistem hipu razsvetljenem okencu velika in kužtrasta indijanska glava hišnega gospodarja, ki je hotel prestrašen vedeti, kdo da je zunaj in česa da prav za prav želi.

"Zakasnel, pa miroljubljen potnik, gospodar," mu odvrne brzo Rudolf, "ki bi rad dobil zavetja pred nevihto, če Vas smem prositi za tako uslugo. Sam sem in pa moj konj, a se bova stisnila do jutri naj bo že kamorkoli, samo da sva pod streho."

Imel je srečo, da je ravno zadel na prijazne in obzirne domačine, ki so mu brez strahu takoj odprli vrata in ga sprejeli v svojo hišo kakor lastnega človeka, kar je bilo za tiste čase vsekakor nekaj precej čudnega in nenavadnega.

Povedal jim je, ko je odpravil konja v hlevu in si tudi sam sleskel premočeno obleko, da želi ostati pri njih samo do jutra, potem pa odriniti nemudoma naprej, kakor hitro se le malo uvedri. Res da je sicer napočil kmalu drugi dan, a dež pa ni med tem ponehal niti malo, baš narobe: lilo je kakor iz škafa neprestano ves tisti kakor tudi še naslednji dan, da se ni bilo niti varno pokazati iz hiše.

Tako je bilo torej šele na vse zgodaj tretjega dne, ko se je nebo čez noč nenadoma spet ujasmilo, da se je mogel Rudolf posloviti od svojega uslužnega gostitelja in njegove številne, sicer revne, pa vendar prijazne in silno postrežne družine ter tako nadaljevati svojo siloma prekinjeno, še več ko dvakrat tako dolgo pot proti glavnemu mestu.

Radi obilice deževja zadnjih dveh dni je bila cesta preko gorovja v neizrečeno slabem stanju. Na različnih krajih so jo bili razrili naglo drveči hudourniki tako, da jo je bilo sploh težko najti ali izpoznati, drugod pa je moral zopet delati velikanske ovinke, če je hotel obiti velikanske kupe vsakovrstne gozdne navlake, ki so jo bili naplavili slepo divjajoči gorski potoki iz višje ležečih slemen in pobočij. Na dnu bolj stisnjenih medgorskih kotlin in v manjših usedlinah je zalila

njihova kalna, nebrzdano deroča in glasno šumeča voda vse male, doslej lepo zelene in sočnate ravniče čez in čez, da so skoraj sličile resničnim gorskim jezercem, ki so bila na nekaterih krajih tako globoka, da je zmanjkalo konju večkrat trdih tal pod njegovimi kopiti in jih je zato moral deloma preplavati z Rudolfom na svojem hrbtu. Drugod, kjer ju je zanesla pot slučajno preko pretežno ilovitih tal, pa je moral Rudolf navadno celo stopiti naravnost doli s konja in sam voditi svojega zvestega tovariša počasi pa previdno za dolgo uzdo, ker se je bilo sicer bati, da izpodrsne in si zlomi nogo ali pa zleti z njim vred v prepad. Žival je bila k sreči pametna in krotka, pa se je zato dala voditi svojemu gospodarju zlahka, kakor da bi i sama slutila potrebo združene previdnosti po teh opasnih potih.

Solnce je stalo že visoko na opoldanskem nebu, ko sta šele pustila za seboj nevarne in utrudljive grape divjih "Cum-bres de Maltrata" in stopila onstran male in neznatne vasi Boc del Monte (Gorska usta) končno vendar zopet na zločnejša in malo boljša tla.

Bil je zdaj, ko je jahal zopet po ravni in še precej dobri cesti ter se spominjal vseh ravnokar premaganih nevarnosti in pa naporov preko mogočnega gorovja, v resnici izredno ve-

sel in zadovoljen, ker je preko-račil brez nezgode najtežji in tudi v drugih ozirih najnevarnejši del poti, saj ga je svaril gostoljubni Indijanec, kjer je bil prisiljen vedriti, cela dva dni pred tolpami obcestnih roparjev, ki so se potikali prav tedaj številno po teh krajih in jih strahovali, vedno pripravljene vzeti človeku življenje, denar, orožje ali konja, v zadnjem slučaju celo samo obleko in pa kar bi sicer še imel pri sebi.

Mudilo se mu je, da bi dospel čimprej v glavno mesto in pojasnil cesarju osebno vse dogodke, ki so se mu pripetili na njegovi poti v Veracruz in pa nazaj. Sklenil je zato, da se bo vstavil v Esperanzi, prijaznem malem trgu, kateremu se je zdaj bližal, le toliko časa, da se na kratko zgleda pri ondotnih krajevnih oblastih, potem pa še nekoliko odpočije in malo pokrepča tako on sam kakor tudi njegov konj, da bosta naslednje jutro toliko bolj pri moči nadaljevati pot, ki je še ležala dolga pred njima.

Od župana Esperanze, prijazne, stare in odkrite kreolske duše, je izvedel še tisti večer, da mu bo nemogoče nadaljevati od tu naprej po glavni cesti, ki vodi čez San Andres, Huamantlo, Tlaxcalo in druge manjše kraje proti glavnemu mestu, kakor je najprej nameraval, to pa zaradi številnih

močnih vstaških čet, ki so se pojavile zadnje dni od verakruške obale sem na raznih krajih med San Andresom in Huamantlo ter pretrgale vso zvezo z glavnim mestom na tej črti. Širile so se tudi govorice, da čakajo baje samo še novih pojačenj, ki so se hitro bližala od juga iz države Oaxace, da udarijo potem z združenimi močmi na lepo mesto Pueblo, ki je po svoji velikosti, važnosti in bogastvu prvo za prestolico v deželi.

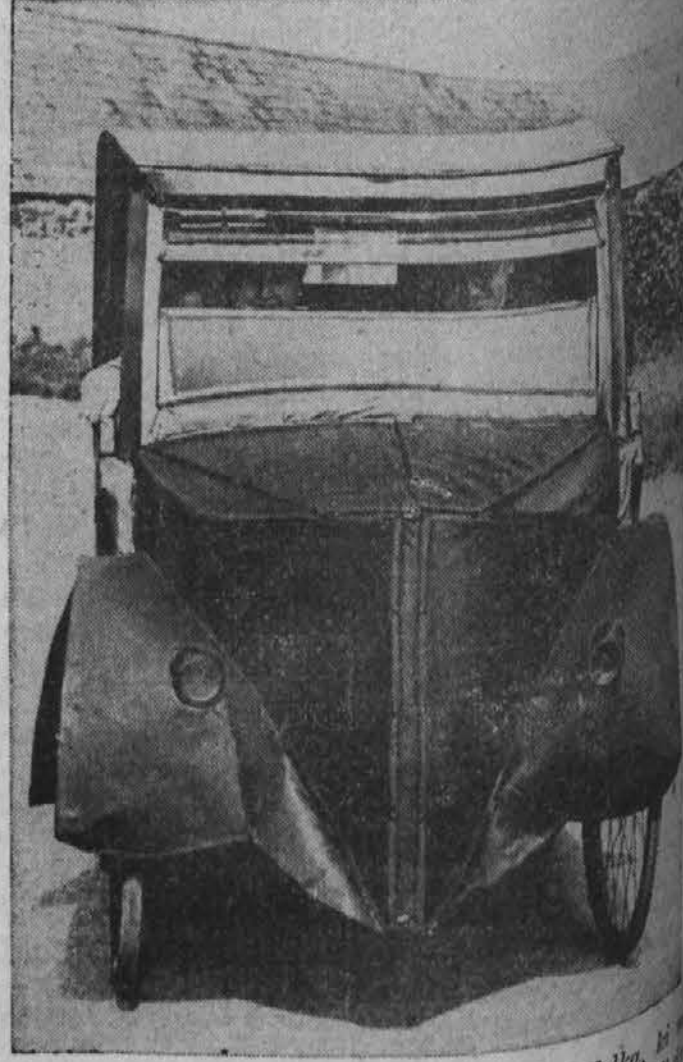
Tako je bil torej prisiljen izpremeniti nekoliko svojo prvotno in od vseh najkrajšo smer naravnost proti severozapadu, kakor je sprva nameraval, pa je zato krenil še po solnčnem vzhodu naslednjega dne iz Esperanze strogo proti zapadu ter dospel pozno čer istega dne preko Tepeacalca, Tepeace in Amozom ves izčrpan, lačen in zaspan Pueblo.

Osiški vojaki na Siciliji so bili silno presenečeni, ko so se razletavale zavezniške granate nad njihovimi glavi, pa je mesto smrtonosnega železa letela nanje propoganda na raznih letakih. Na sliki vidimo dva ameriška vojaka, ki pripadljata tako granato, da se bo on časa razlelele.

Zadnja pot. — Na sliki vidimo 60 let staro lokomotivo, ki je ves ta čas opravljala svoje delo med Climax in Leadville, Colo. na njeni zadnji poti na dotični progi. Sedaj jo bodo odpeljali v Alasko, kjer bo nadaljevala svoje poslanstvo danje delo na tamkajšnjih ozkotirnih progah.

Slika nam predstavlja avto domačega izdelka, ki potrebuje nobenega gazolina. Te vrste avto si je umislil J. B. Hanson iz Oxforda v Angliji. Avto je napravljen iz samih starih delov biciklov in je tudi na pogon s pogonom.

V BLAG SPOMIN
DRUGE OBLETNICE SMRTI
PRELJUBLJENEGA IN NIKDAR POZAB-
LJENEGA SOPROGA IN OČETA

JOHN STIH

ki je zaspal večno spanje in se ločil od svojih dragih dne 21. septembra, 1941.

Dve leti sta sedaj potekali, kar Tebe več med nami ni, a nismo Te še pozabili, v srcih živi blag spomin.

Z Bogom! Ti sedaj želišmo, na Tvoj grob spomini hitre, počivaj mirno, soprog in oče, in prosil ljubega Boga za nas.

Zalujoči ostali:

MARY STIH, soproga,
JOHN in JOSEPH, sinova,
MARY, FRANCES, LOUISE, CHRIS-
TINE in JOSEPHINE, hčere.
Cleveland, O., 21. septembra, 1943.

V SPOMIN
ŠESTNAJSTE OBLETNICE
SMRTI NAŠEGA NEPO-
ZABNEGA OČETA

Dominik Perko

ki je za vedno zatisnil svoje oči 21. septembra 1927.

Zdaj v grobu mirno sniva in počiva sladko naj, Bog daj njega duši blagi večni mir in sveti raj.

Zalujoči ostali

OTROCI.

Cleveland, O., 21. sept. 1943.

NOVICE -- z vsega sveta

NOVICE -- ki jih potrebujete

NOVICE -- ki jih dobite še sveže

NOVICE -- popolnoma nepristranske

NOVICE -- kolikor mogoče originalne

NOVICE -- ki so zanimive

vam vsak dan prinaša v hišo

AMERIŠKA DOMOVINA

Povejte to sosedu, ki še ni naročen nanjo